

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **S. C., v. o. s.**, správce konkursní podstaty úpadce S. S., a. s., zastoupeného JUDr. Janou Betlamovou, advokátkou se sídlem v Litoměřicích, Dómská 8, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, Velká hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 7. 2004, č. j. 15 Ca 14/2004 – 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 19. 7. 2004, č. j. 15 Ca 14/2004 - 40, zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu žalobce - stěžovatele (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2003, č. j. 2814/150/03, kterým žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí o přeplatku Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 9. 10. 2002, č. j. 84838/02/196912/5597. Tímto rozhodnutím Finanční úřad v Litoměřicích zamítl dle ustanovení § 64 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) žádost stěžovatele o vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty za období od 18. 9. 2001 do 30. 5. 2002 v celkové výši 1 406 396 Kč.

Stěžovatel napadl výše uvedený rozsudek včas kasační stížností.

V podané kasační stížnosti stěžovatel neuvádí stížnostní důvod odkazem na konkrétní písmeno ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nicméně z obsahu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud

usoudil, že stěžovatel dovozuje důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel shledává rozhodnutí soudu nezákonným, když nezákonnost spočívá v nesprávném posouzení právní otázky předmětné věci. Stěžovatel má za to, že soud posoudil otázku předmětné věci způsobem, který porušuje princip ústavně konformního výkladu právních předpisů a nerespektoval tak zásadu rovnosti účastníků v konkursním řízení vycházející z ustanovení § 18 odst. 1 občanského soudního řádu a článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Stěžovatel má za to, že soud nesprávně posoudil vztah ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání a ustanovení § 64 daňového řádu. Stejně tak významový výklad těchto ustanovení učiněný soudem je právně mylný.

Dále stěžovatel uvádí, že soud zdůraznil veřejnoprávní charakter daňového řízení, který je založen na nerovnosti daňového subjektu a správce daně. Naproti tomu pak konstatuje, že účastníci konkursního řízení jsou v rovném postavení. Soud dle mínění stěžovatele ignoruje skutečnost, že rovné postavení vzniká okamžikem prohlášení konkursu. Proto všechny pohledávky vzniklé před prohlášením konkursu mohou být uplatněny v souladu se zákonem o konkursu a vyrovnání, a to platí i pro správce daně, neboť tento je oprávněn uplatňovat svou státní moc jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon.

Za právně mylnou považuje žalobce úvahu soudu o tom, že právní institut započtení existuje pouze v soukromém právu a nikoli v právu veřejném s tím, že postup při použití přeplatku na dani stanovený v ust. § 64 daňového řádu není započtením, které by postihovalo ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání, nýbrž zvláštním institutem finančního práva. Tento závěr soudu považuje stěžovatel za jak protiústavní, tak v rozporu s Listinou základních práv a svobod.

Stěžovatel napadá názor soudu, že pro oprávněnost aplikace ustanovení § 64 daňového řádu i po prohlášení konkursu svědčí ustanovení § 40 odst. 11 citovaného zákona. Stěžovatel má za to, že ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání je v poměru speciality k ustanovení § 40 odst. 11 daňového řádu.

Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem soudu, že přeplatek na dani, nejedná-li se o přeplatek vratitelný, nemůže náležet do majetku tvořícího konkursní podstatu a být zahrnut správcem konkursní podstaty do soupisu podstaty podle § 18 zákona o konkursu a vyrovnání, neboť majetkem náležícím do konkursní podstaty mají být dle ustanovení § 6 téhož zákona věci, práva a jiné majetkové hodnoty, které jsou předmětem občanskoprávních vztahů a že nárok na vrácení daňového přeplatku představuje institut finančního práva, který tomuto vymezení neodpovídá.

Stěžovateli přijde scestný názor, že daňový přeplatek je po právní stránce pohledávkou daňového subjektu za státem pouze tehdy, je-li vratitelný, když daňový řád v ustanovení § 64 připouští, že správce daně vrátí přeplatek daňovému subjektu i přesto, že daňový subjekt má nedoplatek u jiného správce daně, který o daňový přeplatek nepožádá před jeho vrácením.

Stěžovatel je toho názoru, že soud poukazuje při výkladu majetku pouze na ustanovení § 118 občanského zákoníku a přitom přehlíží ustanovení článku 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, které chápe pojem majetek šířeji.

Stěžovatel má zato, že přeplatek na dani je majetkem patřícím do konkursní podstaty v podobě pohledávky za státem.

Stěžovatel nesouhlasí s právním názorem soudu, že ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) zákonu o konkursu a vyrovnání není ve vztahu speciality vůči ustanovení § 64 daňového řádu, neboť neupravují stejnou oblast právních vztahů. Dle jeho názoru ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) zákonu o konkursu a vyrovnání nepřipouští aplikaci ustanovení § 64 daňového řádu.

Stěžovatel je nucen poukázat, že soud nereflektuje tu skutečnost, že daňový řád není pouze součástí finančního práva, ale je především součástí právního řádu jako celku a jako takový nemůže být posuzován izolovaně, neboť musí být v souladu s ostatními právními předpisy, se kterými je více či méně provázán. S ohledem na účel a postavení zákona o konkursu a vyrovnání je závěr soudu o vzájemném vztahu výše uvedených právních předpisů právně lichý a napadený rozsudek je nezákonný z důvodu jeho rozporu se zákony, a to i ústavními.

Stěžovatel je toho názoru, že stanovisko pléna Nejvyššího správního soudu, ze kterého soud vycházel, nemůže obstát před Ústavním soudem České republiky.

Stěžovatel navrhuje rozsudek soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se v písemném vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 8. 9. 2004 ztotožňuje s názorem soudu, který je v souladu se stanoviskem pléna Nejvyššího správního soudu k výkladu ustanovení § 64 daňového řádu. Poukazuje na skutečnost, že při svém rozhodování postupoval v souladu s ustanoveními § 62 a 64 odst. 2 - 6 daňového řádu a zdůrazňuje, že nárok na vrácení daňového přeplatku neodpovídá vymezení pojmu majetek dle ustanovení § 118 občanského zákoníku a proto nemůže být součástí konkursní podstaty. Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Při posouzení správnosti právního posouzení krajským soudem vycházel Nejvyšší správní soud ze stanoviska svého pléna ze dne 29. 4. 2004, k výkladu vztahu § 64 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů a § 14 odst. 1 písm. i) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto stanoviska daňový přeplatek lze vrátit daňovému subjektu jen za předpokladu, že se jedná o vratitelný přeplatek, to jest není-li evidován na žádném z jeho osobních účtů žádným správcem daně nedoplatek na dani, přičemž není rozhodné, zda nedoplatek vznikl před nebo po prohlášení konkursu. Postup správce daně není nezákonný, postupuje-li při vracení přeplatku v souladu s podmínkami pro jeho vrácení stanovenými daňovými předpisy.

Stanovisko stojí na tom, že daňová povinnost je platební povinností daňového subjektu, kterou stát stanoví zákonem k získání příjmů na úhradu celospolečenských potřeb, aniž by přitom poskytoval daňovým subjektům ekvivalentní protiplnění. Tento právní vztah mezi státem a daňovým subjektem lze označit za asynallagmatickou obligaci – závazek

veřejnoprávního charakteru. Ústavní konformita tohoto právního názoru vyplývá i z rozhodovací činnosti Ústavního soudu. Např. v usnesení ze dne 15. 1. 1999, sp. zn. IV.ÚS 499/98 Ústavní soud vyslovil, že placení daně nelze podřadit pod závazky ve smyslu soukromého práva, neboť pojmově placení daní znamená platbu ve prospěch státu na základě zákona, aniž by stát daňovému subjektu nabízel za úhradu daně poskytnutí určitého ekvivalentu, a z toho dovodil závěr, že daňová povinnost je zcela nepochybně povinností veřejného práva.

Účelem daňového řízení je realizace práv a povinností daňového subjektu vůči státu reprezentovanému správcem daně, jejichž vzájemný právní vztah je založen na nerovnosti. Cílem daňového řízení je podle § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. I v daňovém řízení platí zásada rovnosti, pouze však ve vzájemném vztahu mezi daňovými subjekty, které mají před správcem daně stejná procesní práva a povinnosti (§ 2 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků).

Účelem konkursního řízení je uspořádání majetkových poměrů dlužníka, který je v úpadku, a cílem je dosáhnout poměrného uspokojení věřitelů z majetku tvořícího konkursní podstatu. Účastníci konkursního řízení jsou v rovném postavení.

Započtení je významnou právní skutečností způsobující zánik závazku. Nahrazuje plnění a je v něm obsaženo uspokojení věřitele. Započtení je podmíněno právním úkonem, který může být jednostranný nebo dvoustranný (§§ 580 a 581 občanského zákoníku). Základním předpokladem započtení je však existence závazkového právního vztahu, ze kterého věřiteli vzniká právo na plnění (pohledávka) od dlužníka a dlužníkovi vzniká povinnost splnit závazek (§ 488 občanského zákoníku). Závazky vznikají z právních úkonů, zejména ze smluv, jakož i ze způsobené škody, z bezdůvodného obohacení nebo z jiných skutečností uvedených v zákoně (§ 489 občanského zákoníku). Pro obchodní vztahy je právní úprava obsažena v §§ 358 až 364 obchodního zákoníku, přičemž se jedná o lex specialis ve vztahu k právní úpravě započtení obsažené v občanském zákoníku. Započtení vzájemné pohledávky (kompenzace) má za následek zánik proti sobě stojících pohledávek věřitele a dlužníka, kteří jsou vůči sobě v postavení věřitele a dlužníka zároveň. Zánik pohledávek na základě kompenzačního projevu vůle nastává se zpětnou účinností (ex tunc), a to ke dni, kdy se pohledávky proti sobě postavily (§ 580 občanského zákoníku). Účinností zákona č. 94/1996 Sb. (1. 6. 1996), kterým byl mimo jiné změněn a doplněn § 14 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., došlo k významnému rozšíření zákazu započtení, jehož smyslem bylo zamezit zvýhodnění věřitelů, kteří mají vzájemné pohledávky s úpadcem.

Definice daňového přeplatku je obsažena v § 64 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. V tomto ustanovení je vymezen daňový přeplatek jako částka plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství daně. Zvláštním druhem přeplatku je vyměřený nadměrný odpočet na dani z přidané hodnoty. Podle § 37a zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do dne 30. 4. 2004, pokud vznikne v důsledku vyměření nadměrného odpočtu vratitelný přeplatek, vrátí se plátci bez žádosti do 30 dnů od vyměření nadměrného odpočtu, a to i v případě prohlášení konkursu. Tento postup se neuplatní, vznikne-li vratitelný přeplatek změnou daňové povinnosti na základě dodatečného vyměření, kdy se postupuje podle § 64 zákona o správě daní a poplatků. Odlišnost úpravy vrácení vyměřeného nadměrného odpočtu a jiných daňových přeplatků spočívá pouze v tom, že nadměrný odpočet se vrací bez žádosti a ve stanovené lhůtě. Zákon č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 30. 4. 2004, v § 37a nerozlišuje daňový režim plátce

– úpadce od daňového režimu plátce, který v úpadku není, což je nutno dovodit právě z toho, že podmínka vratitelnosti je výslovně vztažena i k daňovým subjektům, jejichž majetek je podroben konkursu. Takový postup zákonodárce zcela jasně deklaroval novelou zákona č. 588/1992 Sb., provedenou zákonem č. 17/2000 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1. 4. 2000, když podmínka vratitelnosti přeplatku byla výslovně zakotvena i ve vztahu ke konkursnímu řízení.

Postup správce daně v situaci, kdy na majetek daňového subjektu byl prohlášen konkurs, je upraven v § 40 odst. 11 zákona o správě daní a poplatků, v němž se výslovně stanoví, že prohlášením konkursu se daňové řízení nepřerušuje. Z tohoto ustanovení je nutno dovodit, že správce daně je povinen vést daňové řízení a vydávat rozhodnutí týkající se daňových povinností daňových subjektů, přijímat platby, evidovat je, a to bez ohledu na účinky prohlášení konkursu, které se promítají v soukromoprávních vztazích. Správce daně je striktně vázán zákonem o správě daní a poplatků a vystupuje vůči daňovému subjektu jako orgán veřejné moci vydávající autoritativní rozhodnutí.

Při souběhu konkursního a daňového řízení má správce daně dvojí postavení, a to jednak jako správce daně realizující výkon správy daně v rámci daňového řízení, které se nepřerušuje, a jednak jako účastník konkursního řízení. Správce daně totiž ani po prohlášení konkursu neztrácí své postavení orgánu moci veřejné na úseku veřejných financí, ale zároveň může být, v případě existence daňových nedoplatků, účastníkem konkursního řízení, ve kterém má rovné postavení s ostatními účastníky tohoto řízení.

Daň, tj. zákonem stanovenou platební povinnost, lze podle § 59 odst. 3 písm. e) zákona o správě daní a poplatků platit i přeplatkem na jiné dani. Postupuje-li správce daně podle § 59 a § 64 zákona o správě daní a poplatků ve vztahu k daňovému subjektu, na jehož majetek byl prohlášen konkurs, realizuje se tak úhrada splatné daňové povinnosti, tzn. že dochází k úhradě dluhu na dani, a nikoliv k započtení na majetek konkursní podstaty ve smyslu soukromoprávní úpravy. V zákoně o správě daní a poplatků, v jiném daňovém zákoně, ani v zákoně o konkursu a vyrovnání, není stanoveno, že by správce daně mohl nebo měl postupovat jinak v případě, že na majetek daňového subjektu je prohlášen konkurs.

Správce daně vede pro každý daňový subjekt osobní účet, na kterém eviduje jeho daňové a platební povinnosti, jejich úhrady nebo zánik, aby tak měl přehled o jeho daňových nedoplatcích nebo vratitelném přeplatku. Vedení této evidence je podrobně upraveno v § 62 zákona o správě daní a poplatků. Tato evidence slouží správci daně k tomu, aby mohl provádět opatření potřebná ke správnému a úplnému splnění daňových povinností daňovým subjektem, jak je stanoveno v § 1 odst. 2 citovaného zákona. Eviduje-li správce daně na některém z osobních účtů daňového subjektu přeplatek daně, musí jej použít způsobem taxativně stanoveným v § 64 odst. 2 až 6 citovaného zákona, a to bez ohledu na skutečnost, že na majetek daňového subjektu byl prohlášen konkurs.

Má-li daňový subjekt nedoplatek, a to na jakékoliv dani u jakéhokoliv správce daně, použije se daňový přeplatek na jeho úhradu. Jakým způsobem se tak stane, výslovně ukládá správci daně § 64 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Ze žádného ustanovení zákona o správě daní a poplatků nelze dovodit, že by se správce daně od povinnosti stanovené v tomto ustanovení mohl jakkoliv odchýlit. Pouze v případě, že daňový subjekt nemá evidován daňový nedoplatek, jedná se o přeplatek, který mu lze vrátit, tj. vratitelný přeplatek. Při postupu správce daně podle § 59 a § 64 zákona o správě daní a poplatků v rámci daňového řízení při současně probíhajícím konkursním řízení tak dochází k úhradě splatného daňového

nedoplatku, tj. k úhradě dluhu na dani, a nikoliv k započtení na majetek konkursní podstaty ve smyslu soukromoprávní úpravy.

Při posuzování předmětné otázky nemůže obstát argumentace, že nárok na vrácení přeplatku je pohledávkou úpadce za jeho dlužníkem, jímž je stát, a že přeplatek na dani je majetkem, který ke dni vyhlášení konkursu patřil do konkursní podstaty. Podle § 6 odst. 2 zákona o konkursu a vyrovnání se konkurs týká majetku, který patřil dlužníkovi v den prohlášení konkursu a kterého za konkursu nabyl. Tento majetek podle odst. 1 citovaného ustanovení tvoří konkursní podstatu. Majetkem ve smyslu citovaného ustanovení jsou věci a jejich součásti a příslušenství - věci movité, nemovité, zvířata, ovladatelné přírodní síly (energie), soubory věcí, práva (know-how, obchodní známka, patent, ochranná známka), podíly v obchodních společnostech, spoluvlastnické podíly, vypořádané podíly ze společného jmění manželů. Půjde tedy o věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty, které jsou předmětem občanskoprávních vztahů podle § 118 občanského zákoníku. Toto vymezení odpovídá cílům konkursu definovaným v § 2 odst. 3 zákona o konkursu a vyrovnání, tedy poměrnému uspokojení věřitelů z majetku tvořícího konkursní podstatu, k čemuž je nutné převést konkursní podstatu na peníze, tzn. zpeněžit do konkursní podstaty náležející majetek způsobem uvedeným v § 27 a 27a citovaného zákona, který předpokládá, že předmětný majetek může být předmětem občanskoprávních vztahů. Nárok na vrácení daňového přeplatku, jenž je institutem finančního práva, tomuto vymezení neodpovídá. Tento nárok, který je nárokem daňového subjektu z veřejnoprávního daňového řízení, není předmětem občanskoprávních vztahů (nelze jej postoupit, zřídit k němu zástavní právo, nemůže být předmětem exekuce podle § 312 a násl. o. s. ř., nelze proti němu započítat jinou pohledávku).

Z uvedeného vyplývá, že vyměřený nadměrný odpočet ani přeplatek na jiné dani, nejedná-li se o přeplatky vratitelné, nemohou náležet do majetku tvořícího konkursní podstatu a být zahrnuty správcem konkursní podstaty do soupisu podstaty podle § 18 zákona o konkursu a vyrovnání, protože by se jednalo o neopodstatněný zásah do veřejnoprávního daňového řízení.

Jiné závěry nelze dovodit ani z tvrzeného vzájemného vztahu zákona o správě daní a poplatků a zákona o konkursu a vyrovnání jako obecné a speciální normy. Speciální úprava má přednost před právní úpravou obecnou (lex specialis derogat legi generali), ale k tomu dochází jen tam, kde právní normy stejné právní síly upravují tutéž materii, ale v různém rozsahu. O takový vztah se v případě § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání a § 64 zákona o správě daní a poplatků nejedná, neboť neupravují stejnou oblast právních vztahů.

Postupuje-li správce daně ve vztahu k daňovému subjektu poté, co byl na jeho majetek prohlášen konkurs, podle § 64 zákona o správě daní a poplatků, není to v rozporu s § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání, neboť se nejedná o nepřípustnou kompenzaci. Daňovou pohledávkou daňového subjektu vůči státu může být jen daňový přeplatek, který převyšuje případný daňový nedoplatek. Jen takový přeplatek je vratitelný, a to bez ohledu na prohlášení konkursu.

Soud v přezkumném řízení k žalobní námitce zjišťuje existenci vratitelného přeplatku, a to nikoli jen z hlediska, zda je či není správcem daně evidován, ale zda správce daně s přeplatkem nakládal při úhradě nedoplatků v zákonných mezích. Postup správce daně nemůže ovšem soud označit za nezákonný, postupoval-li při vracení přeplatku v souladu s podmínkami stanovenými daňovými předpisy.

Nejvyšší správní soud proto shledal právní posouzení krajského soudu správným a kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněným.

K jednotlivým námitkám stěžovatele.

Námitku stěžovatele spočívající v nesprávném posouzení vztahu ustanovení § 14 odst. 1 písm. i) zákona o konkursu a vyrovnání a ustanovení § 64 daňového řádu, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

Závěr soudu o tom, že výše uvedená ustanovení právních předpisů nejsou ve vztahu obecné a speciální právní normy, koresponduje se závěry Stanoviska Nejvyššího správního soudu.

Obdobně je tomu v případě námitky stěžovatele vztahující se k institutu započtení, resp. ke klasifikaci postupu správce daně při vrácení přeplatku dle ustanovení § 64 zákona o správě daní a poplatků. Výše citované stanovisko stojí na tom, že při postupu správce daně podle § 59 a § 64 zákona o správě daní a poplatků v rámci daňového řízení při současně probíhajícím konkursním řízení tak dochází k úhradě splatného daňového nedoplatku, tj. k úhradě dluhu na dani, a nikoliv k započtení na majetek konkursní podstaty ve smyslu soukromoprávní úpravy.

Stěžovatel má za to, že přeplatek na dani je majetek patřící do konkursní podstaty v podobě pohledávky za státem a nesouhlasí s názorem soudu, že daňový přeplatek je po právní stránce pohledávkou daňového subjektu za státem pouze tehdy, je-li vratitelný.

Stanovisko Nejvyššího správního soudu stojí však na názoru opačném, kdy, jak již bylo výše uvedeno, konstatuje, že vyměřený nadměrný odpočet ani přeplatek na jiné dani, nejedná-li se o přeplatky vratitelné, nemohou náležet do majetku tvořícího konkursní podstatu a být zahrnuty správce konkursní podstaty do soupisu podstaty podle § 18 zákona o konkursu a vyrovnání, protože by se jednalo o neopodstatněný zásah do veřejnoprávního daňového řízení.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že shora uvedený právní názor je zcela konformní s právním názorem obsaženým v napadeném rozsudku krajského soudu, takže se krajský soud nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. 1. 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu